

[Stinus.]

Der er blandt de danske politiske partier enighed om, at FN må have rådighed over særligt uddannede styrker, som kan sættes ind i farlige situationer. Danmarks positive holdning hertil er velkendt og manifesteret ved flere konkrete skridt. De memoranda, som i marts i år er tilstillet FN, indeholder enkeltheder vedrørende de nordiske landes FN-beredskabsstyrker, og de kan måske være med til at bane vejen for en enighed i FN om organisationens fremtidige fredsbevarende operationer. I øjeblikket må vi, som udenrigsministeren i sin tale i De Forenede Nationer, beklage den fundamentale uenighed blandt FNs medlemslande om principperne for finansiering og iværksættelse af fredsbevarende operationer.

Jeg havde for få dage siden lejlighed til fra denne talerstol at give udtryk for det radikale venstres positive tilslutning til regeringens forslag om ratifikation af traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Jeg understregede da, og skal gøre det her igen, den rolle, De Forenede Nationer har spillet med hensyn til udformningen af denne traktat. I De Forenede Nationers regie er dette vigtige skridt mod nedrustning taget. De næste skridt må være en nedskæring af eksisterende våbenlagre, en prøvestopaftale, der også forbyder underjordiske kernevåbensprængninger, og oprettelse af flere kernevåbenfri zoner. En heldig gennemførelse af ikke-spredningstraktaten er helt afhængig af, om det lykkes at opnå en bred tilslutning til den. Jeg skal derfor endnu en gang opfordre regeringen til at arbejde for, at traktaten undertegnes af flest mulige stater.

Det radikale venstre glæder sig over, at den danske regering nu i FN vil fremsætte et resolutionsforslag, der indebærer — om end begrænsede — skridt henimod en våbenkontrol. Allerede under den tidligere regering har Danmark i FN peget på, at en international aftale vedrørende handel med våben i høj grad kunne tjene fredens sag. Jeg vil gerne spørge ministeren, om

det vil være muligt på nuværende tidspunkt eventuelt at uddybe de tanker, regeringen gør sig på dette område.

I borgerkrigen i Nigeria har Danmark gennem danske og internationale hjælpeorganisationer været i stand til at yde en vis humanitær indsats. Danmarks bestræbelser har til nu udelukkende været rettet mod en løsning af de humanitære problemer, og udenrigsministeren har i FN erklæret, at den danske regering fortsat er rede til at støtte ethvert realistisk forslag om at udvide det humanitære hjælpearbejde og gøre det mere effektivt. Jeg kan naturligvis kun hilse dette tilsagn velkommen — det er et tilsagn i fuld overensstemmelse med de bedste danske traditioner på det humanitære område — men vore forpligtelser ophører ikke hermed. En humanitær indsats kan ikke fritage os for et politisk ansvar, og den omstændighed, at de afrikanske stater egen organisation, OAU, stiller sig afvisende over for, at Nigeria-spørgsmålet tages op i FN, burde ikke være tilstrækkelig til at holde os tilbage fra at tage et sådant skridt. Udenrigsministeren har allerede i FN taget til orde mod våbenleverancerne til parterne i den nigerianske borgerkrig. Vi kan gøre det igen endnu stærkere og samtidig rejse spørgsmålet om krigen i det hele taget.

Jeg mener naturligvis ikke, vi skal tage stilling til den politiske side af konflikten, men borgerkrigen har for længst passeret det punkt, hvor de afrikanske stater med nogen ret kan hævde, at den er et afrikansk anliggende. Derfor, og fordi vi hverken lever våben til parterne eller har olieinteresser på spil, kan og bør vi endnu en gang forsøge at finde grundlag for sagens behandling i De Forenede Nationer.

Situationen i Mellemøsten er ikke alene uafklaret, men tilsyneladende igen spændt til bristepunktet. De seneste skyderier synes iværksat fra ægyptisk side. De næste vil måske følge på israelsk initiativ. Det har fra politisk side i Israel været antydnet, at man ville tage forholdsregler uden for